

Сърдечни привет, трудови жени!

ВСЕКИ ДЕН ОПОЛЗОТВОРЕН

САМО СЛЕД НЯКОЛКО СЕДМИЦИ или месец-те ги срещнете по пътя за консервното предприятие „Мизия“ в с. Полски Тръмбеш. Някои от чеховете започват подготовката на работата и жените ще изпълнят поместените им с велеличица сълзъч, много време, преди излизането на първите консерви.

Но сега те са другаде. 20-25 жени работнички от ДИП „Мизия“ използват зимните дни, за да научат нещо много полезно. Селското комитет на Отечествения фронт и ръководството на предприятието организираха за тях курс по битова култура. От 22 януари досега тези жени всеки ден след обяд по 5-6 часа се намират в клуба на Отечествения фронт. Денят в курса започва с лекции по най-различни и интересни въпроси от материалите на Осмиия конгрес на БКП, на

здравни или педагогически теми. После започват заниманията по шивачество.

Засемните женски лица и чевръсти ръце като че изтъчат топлината на домашния кът и тутка. С внимание всички слушат. Днес другарката Манолова говори увлекателно за трудовото възпитание на детето. Слушат майките, а пред тях и наоколо, дори по стените е отрупано с разноцветни пъстри платове или току-що изкарани рокли. Тодорка Георгиева е майстор не само в консервното предприятие, но е и отлична шивачка. Тя води курса. С радост и гордост вече показва работите на курсистките. Тодорка винаги какви умелости показва на всички. Ушила им е вечно по две. Как ли се радват те?

На заниманията в къръжока често пристъпва и Милена Петрова от женкомисията при Селската комитет на Отечествения фронт. В чест на Международния ден на жената — 8 март и по случай закриването на курса сега с изработените предмети тя е подредила специална витрина.

В селото работи и още един такъв курс, в който се обучават и по готварство. Там участниците са предимно кооператорки.

На работа и в къщи, а в малкото дни на почивка така намерила какво да прави — това са жените, милите наши майки, другарки, сестри.

Бл. КОЧЕВА

ЕДНА ОТ ГОЛЕМИЯ КОЛЕКТИВ

ПО РАЗКАЛЯНИЯ и с разхъръляни

три двор на ДИП „Елба“ — Елена щъкът чевръсти хора.

От време на време в шума на бързите машини доли-тат откъслечни викове на разтворачите на трупи.

И тази сутрин Анка Никифорова бе подраница. Коло-тат влезе в чуканския цех на предприятието, не сварни никого. Още от вратата я лъхна на спарени трици и сурв бук. Погледна голимо-то помещение, посуети се, а после отиде край топлата печка. Вън шумът на машините и натоварените с трупи камioni ту стихваше, ту се усилваше. Стоеци край топлата печка, Анка потъна в спомени.

Беше преди четири години, когато постъпи на работа тук. Дойде и като подраница сърна върху тъмните си очи, не смееше да погледне развеселените си другарки. Обвземаше я страх, дали ще се справи с работата, ще спечели ли уважението на хората от цеха, които все го-дини наред работят и са придобили много сръчност и похвати. Седеше на столчето, а сърцето й от притеснение се вълнуваше. По целото избишка дребни капчици пот. Смърциено небе, от което леко се ронеха бели звездички, още повече че притискаше и придаваше на лицето ѝ необикновена изближна тъга. Идващата зима. И последните тук-там зелени пълнучета, забравени от есента бяха угасени. „Другарко Никифорова, — винка зад нея спокоен глас. Елате при мен“. Обърнаха се нажалените ѝ очи и срещнаха усмивката на ръководителя на групата Раща Ганчева, отклониши, добра работничка.

И лека полека с помощта на Ганчева тя придоби замах в работата си и смеъхът ѝ се отпусна сред другите и високо заливащ чеха. Често през зимните дни, когато студът парче като въгленчета ръбете, тя оставяше чукчо, подухаваш, за да ги стопли и отново го подхваща-ше. Още си спомни тържеството, когато решиха да се борят за високото звание „Бригада за комунистически труд“. От този ден като че всичко се промени в цеха, в сърдца на хората. По- внимателни станаха другарките, а често на таблото се появявала съобщението за посе-щението на кино, посещението на млада майка, обсъждане на книги и др. Когато обсъдиха книгата „Те се сражаваха за Родината“, Анка вземаше живо участие.

Още като ученичка в прогимназията тя обичаше да чете книжки, но баща ѝ, щом я видеше с книжка в ръка, веднага я пращаше на нивата при майка си, намираща ѝ работа в къщи, не я оставяше. Понякога, когато останеше в къщи, вървеше цялата работа, а за уморените си родители вечер насишаше топла борбича, която с голямо старание и обич подготвяше. И сега, когато си спомни своя извървян в живота път, очите ѝ леко овължняват.

— Другарко Никифорова, искаш нещо да Ви попи-там — стреска си топъл глас.

Тя толкова се бе замислила, че виждаше влезлите си другарки, но миналото я влече че по-силно и страстно. Обърна се и видя Стоянка Христова и Станка Христова, на които от няколко месеца предава своя опит. Станка чевръсти и на устата ѝ се разлиза златно пла-мъче хубава, радостна усмивка. Двете девойки я чакаха в сърдца на хората. Миналата година Анка Никифорова изпълнила плана си на 150 на сто, а тая година за януари 130 на сто.

В шума на големия цех и ударите на чукчетата леко зъвнеше и наставническият тон на Анка. Заобиколена от най-младите работнички тя им раздава не само сръчността и майсторството си, но и общата си към работата, голимото майчинство сърце.

Васил Търсанков

Една майка разказва

НА ВХОДА на бялата двуетажна къща с паметна плоча на бореца за народни правдии Стефан Петков, е застанала баба Иванка, майката на героя. Въпреки че е 77-годишен, тялото ѝ е право. Само бъръчките по лицето и погледът ѝ отразяват мъжката, която е превърната в мрачното минало, за кое се било живот. Още от малка поч-

нала с труд да се прехранва. Дълги години с лютка на гръб е осъмвала и замърквала по чуждите чорбаджийски ниви. На 1 май 1924 година ѝ се ражда син — Стефчо. Под майчини и башини гръжки е растнал той. .. Като ученик в първите класове се проявява с отличен успех, разказва баба Иванка, а очите ѝ се наслъзяват. Наградиха го, като първенец при завършване на прогим-

назията.

Немотията още отрано про-
гони Стефо в София, за да се прехранва по чорбаджийски
фирми Двадесетгодишният той
влезе в редовете на РМС. Сте-
фан Петков е от създателите
на отряда „Мургас“. Той смело
се бори с фашистките палани в
редиците на славните партизани
от отряда „Чавдар“. По при-
мера на Левски, той се облича
в шопска носия и отива в Со-
фия, за да подгответ и изпра-
ща нови хора в отряда. На 20
юли 1944 година бива заловен
от побеснелите полици и агенти.
А на 27 юли с. г. е изве-
ден с германска камиконета
извън столицата и разстрелян.
Така загина един млад и пре-
красен живот, жадуващ за сво-
бодата на нашата родина.

Утеша за баба Иванка сега са
грождите, с които е обградена
от Партизания, за чието светло
дело даде живота си най-нат-
честият. Този ден е празникът на
жената — на Рада, на Мария,
на Здравка, на милионите же-
ни — борци за мир и щастие!
На жените конто са не само
мили, любими и добри майки и
сестри, а са истински другари
в работата за изграждането на
новия живот.

Б. БОТЕВА

Комсомолката Иорданка Димитрова от седма бригада в кооперативното стопанство „Октомврийска победа“ — с Поли-крайце е майка на две деца. Наред с работата в стопанство то, тя е активна самодейка. Снимка: Ив. Воденичаров

ДЕВОЙКАТА ОТ РАБФАК

КОГАТО МАРИЙКА ВЛЕЗЕ в техническия кабинет, работничките вече бляха заели местата си. Задата свързана със притихна. Някои се засуетиха и потърсиха с поглед по-удобни места. Но този път ръководителят на курса по квалификация не изпълзга.

Много мисли вълнуваат младата инженерка. Тя почти винаги идва във фабриката сутрин с първите, а вечер си отива с последните. Когато се прибере в обеждигиято, преди да засти си дава равносметка за извършената работа през деня. „Макар че има нови машини, заведи всичко още с износени машини и ръчно. Нужно е да се механизира производството, технически да си обичат работниците. Трудности има, но неизвъзможено няма. И най-важното — работа над себе си. Да, само тогава ще има успех“. Но в завода няма достатъчно техническа литература, справочници. А институтът е далече, преподавателите, които застапяват, изпълняват

агресивни мисии, като работническия колектив от фабрика „Г. Генев“ Габрово лукуващ изпраща достойната си представителка да се учи в Рабфак. В Мариийкиния живот се заредиха нови дни. Много усилия и труд бляха нужни в учението. Така пратениците на работници и селяните от цялата страна, които преди много години са се отделили от ученическата скамейка, забравили много неща, отвикани от умствен труд за една година и осем месеца овладяха програмния материал, който редовните ученици изучават за пет години. Тя слушаше уроците по химия, физика и литература и чувстваше, как нализа в един нов и непознат свет — света на науката.

Беше една тридесет години, когато леля ѝ я поведе към здравица, която работничка е от земеделието, където си също е имала

и работнически колектив, който също е им

Належащи грижи за овощните градини

За добрите овощари зимата е работен сезон. През втората половина на зимата и началото на пролетта се правят и основните пръскания за борба срещу болестите и неприятелите. Растително-защитните мероприятия в овощните градини са основното звено от агротехническите мероприятия в борбата за високи и редовни добиви от овощните градини. Всеки ден подходящ за работа през март, "трябва да се използува най-тихо за почистване и пръскане на овощните дръжчета. Различните презумиратели стават на неприятелите са прекарали студовете през декември и януари и вече са погледнати във водата. След 5-6 дни так се обработва по същия начин. Ако е позасъхнал или има изгаряне, торът се полива с повече вода. След 5-6 дни се прави третата обработка.

Втора не бива да се извърши пълно гниене, защото печурките виреят най-добре в не напълно углил тор, докато в него още продължават ферментационните процеси и се разгуба голямо количество химикалии, които е необходимо да са правилното развитие на гъбите.

Благата в тора е важно уловие, което трябва да се спазва. Най-добре благата при всички обработки се проверява като се стисне тор в шепата и ръката се овлахи, но водата не бива да потече. След третата обработка добре пригответа тор има кафяво жълтенка оттенък, не мирише на пресен тор, станал е еластичен, като го стиснем с ръка и отпуснем — се разширява.

Никоя гъбари обработват тора със селитра, суперфосфат и варовик по 3 до 5 на хиляда, като селитрата слагат и смесват с тора при първата обработка, суперфосфата при втората и варовика при третата.

Ако в тора се забележи да има голяма влажност (става на кал), в него се поставя гипс, които поема излишната влага.

Пет-шест дни след третата обработка торът се заредка в лехи в гъбарника. Най-отдолу се поставя пласт от слама (2-3 см). Претъпканата торова наливка трябва да е висока 25 см.

След 5-6 дни от заредката на лехите температурата в тора спада до към 20-24 градуса и е вече годен за засаждането на мицела по повърх-

ността на лехите се показват белите мицелови нишки. Тогава се извършва покриването със смес на чист пясък със сгур или сгур с борови стръгии. Тези материали трябва да се пресеят. Покриваната не бива да бъде повече от 3-4 см.

След около 40 дни гъбите започват да никнат и можем да берем. Дупката, която остава след отглеждането се запълва веднага със същата покривка, за да може да се образува нов гъб. Брането на гъбите продължава към три месеца.

Месецът се изучава на бучки, големи колкото половинки кибритена кутийка и се засаждат шаматно на разстояние 25 на 30 см. Ако увеличим това разстояние на 30 на 40 сантиметра — се увеличава периода на плододаването, но добивът не се увеличава. Мицелът се засаждат на дълбочина 2 до 2.5 сантиметра. С един килограм гъбки може да се засее 5 кг. метра. При лиска на помецирани с формалин или едноцентрови разтвор от син камък, за да се подгответи за ново заредване.

Поливането се извършва през 3-4 дни. Температурата на водата не бива да бъде по-ниска от 15 градуса. Не трябва да прекаляваме с поливането, го даваме във вода.

Пътеките и стени също трябва да ливат, за да може да се поддържа влага във въздуха.

Гъбникът се дезинфекцира с формалин или едноцентрови разтвор от син камък, за да се подгответи за ново заредване.

Към 10-15-ия ден от засаждането на мицела по повърх-

ността на лехите се показват белите мицелови нишки. Тогава се извършва покриването със смес на чист пясък със сгур или сгур с борови стръгии. Тези материали трябва да се пресеят. Покриваната не бива да бъде повече от 3-4 см.

След около 40 дни гъбите започват да никнат и можем да берем. Дупката, която остава след отглеждането се запълва веднага със същата покривка, за да може да се образува нов гъб. Брането на гъбите продължава към три месеца.

Месецът се изучава на бучки, големи колкото половинки кибритена кутийка и се засаждат шаматно на разстояние 25 на 30 см. Ако увеличим това разстояние на 30 на 40 сантиметра — се увеличава периода на плододаването, но добивът не се увеличава. Мицелът се засаждат на дълбочина 2 до 2.5 сантиметра. С един килограм гъбки може да се засее 5 кг. метра. При лиска на помецирани с формалин или едноцентрови разтвор от син камък, за да се подгответи за ново заредване.

Поливането се извършва през 3-4 дни. Температурата на водата не бива да бъде по-ниска от 15 градуса. Не трябва да прекаляваме с поливането, го даваме във вода.

Пътеките и стени също трябва да ливат, за да може да се поддържа влага във въздуха.

Гъбникът се дезинфекцира с формалин или едноцентрови разтвор от син камък, за да се подгответи за ново заредване.

Към 10-15-ия ден от засаждането на мицела по повърх-

Генко Дончев е един от най-добрите производственици от бригадата на Тодор Попов в клон на ДИП „Любомир“ в Търново. Това, което той знае с вештина до предава на останалите работници в бригадата, затова е обичан и уважаван от всички.

Снимка: Ив. Воденичаров

НИКОЛАЙ АСАНОВ И ЮРИЙ СТУРИТИС

ЯНТЪРНО МОРЕ

РОМАН, НАПИСАН ПО СЛЕДИТЕ НА ДЕЙСТВИТЕЛИ СЪБИТИЯ

Янис обиколи вилата, после излезе от вратата на улицата и направи кърък около целия квартал, като вървеше внимателно влязъл в мрака, и мислеше за Майга.

Притиха пътувания той винаги вземаше със себе си Майга. С него беше весело, уютно, тя умеше да внесе във всяка работа мънчко игра и шага. Сега тя само улудено го поглежда, като той излиза от къщи. Имаха да или три разговора по време на които Янис не можа иначе да обясни. После Майга престана да разкаже на Майга за това, което преживява през всичките тези дни?

Сломнини си завода. Там също не са много доволни от майстора. Беше с хванал да участвува в къръжона за технически минимум, в рационализаторския борбо, а после всичко захвърли. И сега това пътуване — пак два дни мък!

Той два пъти вече мина покрай вилата. Зад спуснатите завеси на вилата може да е успокой. В малката къщичка, където той е често ходеше, нямаше нито една жена. Това беше нещо по-добро на обижданите на ергени.

Той не я разпитва за тази сре-

ща. И тя нишо не говореше. Но тъгата, прокрадваща се понякаш в погледа ѝ, мълчанието, когато ти се опитваш да се шегува, това отношение към него като към болен, за когото много се беспокои, — всичко предизвиква в нея сама тревога, но и го дразнише. Ще може ли той никога да разкаже на Майга за това, което преживява през всичките тези дни?

Сломнини си завода. Там също не са много доволни от майстора. Беше с хванал да участвува в къръжона за технически минимум, в рационализаторския борбо, а после всичко захвърли. И сега това пътуване — пак два дни мък!

Веднага стана по-весело. Изляха няколко песни, наистина, по-лъглисно от отъствието му, гостите нетрепливо измерват стаята с крачки, приближават до прозорците, закриват със сянката си настолната лампа, която

се пораходят, Вилкс се пошегува-

ща. И също не говореше. Но тъгата, прокрадваща се понякаш в погледа ѝ, мълчанието, когато ти се опитваш да се шегува, това отношение към него като към болен, за когото много се беспокои, — всичко предизвиква в нея сама тревога, но и го дразнише. Ще може ли той никога да разкаже на Майга за това, което преживява през всичките тези дни?

Сломнини си завода. Там също не са много доволни от майстора. Беше с хванал да участвува в къръжона за технически минимум, в рационализаторския борбо, а после всичко захвърли. И сега това пътуване — пак два дни мък!

Веднага стана по-весело. Изляха няколко песни, наистина, по-лъглисно от отъствието му, гостите нетрепливо измерват стаята с крачки, приближават до прозорците, закриват със сянката си настолната лампа, която

се пораходят, Вилкс се пошегува-

ща. И също не говореше. Но тъгата, прокрадваща се понякаш в погледа ѝ, мълчанието, когато ти се опитваш да се шегува, това отношение към него като към болен, за когото много се беспокои, — всичко предизвиква в нея сама тревога, но и го дразнише. Ще може ли той никога да разкаже на Майга за това, което преживява през всичките тези дни?

Сломнини си завода. Там също не са много доволни от майстора. Беше с хванал да участвува в къръжона за технически минимум, в рационализаторския борбо, а после всичко захвърли. И сега това пътуване — пак два дни мък!

Веднага стана по-весело. Изляха няколко песни, наистина, по-лъглисно от отъствието му, гостите нетрепливо измерват стаята с крачки, приближават до прозорците, закриват със сянката си настолната лампа, която

се пораходят, Вилкс се пошегува-

ща. И също не говореше. Но тъгата, прокрадваща се понякаш в погледа ѝ, мълчанието, когато ти се опитваш да се шегува, това отношение към него като към болен, за когото много се беспокои, — всичко предизвиква в нея сама тревога, но и го дразнише. Ще може ли той никога да разкаже на Майга за това, което преживява през всичките тези дни?

Сломнини си завода. Там също не са много доволни от майстора. Беше с хванал да участвува в къръжона за технически минимум, в рационализаторския борбо, а после всичко захвърли. И сега това пътуване — пак два дни мък!

Веднага стана по-весело. Изляха няколко песни, наистина, по-лъглисно от отъствието му, гостите нетрепливо измерват стаята с крачки, приближават до прозорците, закриват със сянката си настолната лампа, която

се пораходят, Вилкс се пошегува-

ща. И също не говореше. Но тъгата, прокрадваща се понякаш в погледа ѝ, мълчанието, когато ти се опитваш да се шегува, това отношение към него като към болен, за когото много се беспокои, — всичко предизвиква в нея сама тревога, но и го дразнише. Ще може ли той никога да разкаже на Майга за това, което преживява през всичките тези дни?

Сломнини си завода. Там също не са много доволни от майстора. Беше с хванал да участвува в къръжона за технически минимум, в рационализаторския борбо, а после всичко захвърли. И сега това пътуване — пак два дни мък!

Веднага стана по-весело. Изляха няколко песни, наистина, по-лъглисно от отъствието му, гостите нетрепливо измерват стаята с крачки, приближават до прозорците, закриват със сянката си настолната лампа, която

се пораходят, Вилкс се пошегува-

ща. И също не говореше. Но тъгата, прокрадваща се понякаш в погледа ѝ, мълчанието, когато ти се опитваш да се шегува, това отношение към него като към болен, за когото много се беспокои, — всичко предизвиква в нея сама тревога, но и го дразнише. Ще може ли той никога да разкаже на Майга за това, което преживява през всичките тези дни?

Сломнини си завода. Там също не са много доволни от майстора. Беше с хванал да участвува в къръжона за технически минимум, в рационализаторския борбо, а после всичко захвърли. И сега това пътуване — пак два дни мък!

Веднага стана по-весело. Изляха няколко песни, наистина, по-лъглисно от отъствието му, гостите нетрепливо измерват стаята с крачки, приближават до прозорците, закриват със сянката си настолната лампа, която

се пораходят, Вилкс се пошегува-

ща. И също не говореше. Но тъгата, прокрадваща се понякаш в погледа ѝ, мълчанието, когато ти се опитваш да се шегува, това отношение към него като към болен, за когото много се беспокои, — всичко предизвиква в нея сама тревога, но и го дразнише. Ще може ли той никога да разкаже на Майга за това, което преживява през всичките тези дни?

Сломнини си завода. Там също не са много доволни от майстора. Беше с хванал да участвува в къръжона за технически минимум, в рационализаторския борбо, а после всичко захвърли. И сега това пътуване — пак два дни мък!

Веднага стана по-весело. Изляха няколко песни, наистина, по-лъглисно от отъствието му, гостите нетрепливо измерват стаята с крачки, приближават до прозорците, закриват със сянката си настолната лампа, която

се пораходят, Вилкс се пошегува-

ща. И също не говореше. Но тъгата, прокрадваща се понякаш в погледа ѝ, мълчанието, когато ти се опитваш да се шегува, това отношение към него като към болен, за когото много се беспокои, — всичко предизвиква в нея сама тревога, но и го дразнише. Ще може ли той никога да разкаже на Майга за това, което преживява през всичките тези дни?

Сломнини с

